

REGULÓ.

Pesten vasárnap februarius 18^{kán} 1838.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is vált-hatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' fekete ember.

(Vége.)

A' debreczeni polgárság, melly Kardos háza előtt nagy tömegben gyűlt össze, kedvelt bírójokat veszélyben látván, a' pórságnak ellenszegült. Ebből eleinte szóvita, utóbb czivódás támadt; végre midőn a' pórság erőszakoskodásra fajulva a' birót bitófa alá hurczolá, a' polgárság közbe veté magát. A' láрма-harangok megvonattak, a' polgárok fegyvert ragadtak, 's a' pórokat megtámadák. György, ki eleinte azt hitte, hogy serege hamar szétszórandja a' gyü löngő népet, midőn áldozatját szabadon látta, tajtékozva rohant a' csatázók közé. Egész sorokat döntött-le; minden csapását bizonyos halál követte, és a' polgárság megrémülve már hátrálni kezdett: de most egy szekercze süvöltött a' levegőben, 's Kárácsonnak jobbját, mellyben az életölő acél már villogott Szabó Dávid feje fölött, könyökben szinte ketté szelé. Penegve hullott-le a' halált szóró acél, 's György kevés küzdés után, melly közben fejét még egy fokos-csapás is találta, elfogaték; seregét a' városból kinyomák, ő pedig a' bíró elébe hurczoltatott.

„Vérpadra vele! — kiáltá a' felindult bíró — látni sem akarom, adjátok a' czigányok kezébe; azonnal fejeztessék-le!”

„Ember! ha Istent ismersz — nyögé a' keményen vérző fekete ember — engedj legalább egy pár órát lelkemmel számot vetésre 's imádkozásra!”

„Minek azt? — mond éles gunynyal a' város-bíró — hisz' te folytonosan az egekkel társalkodál; így vétkezésre alkalmad sem lehetett volna!”

„Ne gunyold a' meggyőzetettet — rimázkodék György — ne üzz tréfát kinaimból. Érzem, hogy bűnös vagyok, 's az ég bocsánatjára annyi szükségem van, mint bár kinek! Kérlek, kényszerítlek! térdeimen esedezem, mit még ember előtt nem tettem, csak egy órát engedj imádkozásra; 's ha' már testem megölöd, lelkem legalább ne kívánd megölni.”

„Nem! — riada boszúsan a' bíró. — Jutott-e eszedbe, midőn elbizottságodban engem bitófára kárhoztatál, lelkem üdvére gondolni? Nem olly hidegen parancsolád-e kivégeztetésemet, mintha én nem is ember, nem is lelkes lény volnék? A' koczka megfordult; a' viszonzásnak díjzó pereze jelen van; 's minő mértékkel te mértél, ollyannal mérnek neked is. — Hurczoljátok-el!“

„Ha az Isten nevére nem hallgatsz, anyád lelkére, kedvesed vagy gyermekeid emlékére kényszerítlek, kiket a' sors egykor hasonló körülménybe hozhatna, engedj csak fél órát, csak óranegyedet imádkozásra. A' haláltól ugyan nem félek, mert sokszor voltam vele szemben; de bünterhelt lélekkel a' nagy bíró előtt megjelenni rettegek. Engedj tehát csak egy óranegyedet buzgólkodásra!“

„Perczet sem“ — mondá hidegen a' bíró, 's távozék.

„Ugy hallgassa-meg tehát Isten legnagyobb szorongatásodban kérésedet, mint te most enyimet meghallgatád!“ — kiáltá kétségbeesve György, 's elhurczoltaték.

Andornak 's Szőcsnek, midőn Kárácson Debreczenbe indult, mint láttuk, az parancsolá, hogy a' táborban maradjanak, míg ő visszatér; de Andor, kinek keblében Szőcs megérkezése óta különös változás történt, egy tervvel látszott foglalkozni. Hevesen járkált fel 's alá sátorában, végre mint magát valamire hirtelen elhatározó, kardot ragada 's e' szóval: „Isten veled! holnap vagy nyugodttabban látsz, vagy soha többet!“ — kezét megrázva elrohant.

Andort utja egyenesen Debreczenbe vitte. Egy házból látjuk itt őt kijni, azután a' ház előtt járkálni 's koronként vadon felkaczagni, arczán pedig élénken tükrözé magát azon sötét gondolat, melly keblében hullámozott. Mélyen kellett elmerülve lennie; mert sem a' harangok félreveréséből, sem a' csatazajból nem hallott semmit. Most azonban megáll, tekintete egy lármával közelgő népcsoportra mered, melly egy férjfiút kísér örvendő zajjal, ökleit szeszesorítja, 's foga közt alig hallatólag ezeket szűrve: „és ha a' pokol kétszeres érczfállal környezne, sem kerülöd-el boszúmat!“ — vont karddal rohant a' néptől könyezett férjfiú felé; de ez a' döfést kikerülé, 's a' vas egy polgárnak szívéen szaladt keresztül.

Andor pillanat mulva földre lön rántva, 's tulajdon kardja, az általa leszurt polgárnak vérétől még füstölgő, már vonva volt felette, midőn Szabó Dávid — mert ő volt a' néptől környezett — rémüléséből magához térve parancsolólag kiáltá:

„Megálljatok! ez még szelid halál volna a' vakmerőnek; vigyétek a' vérpadra, mert vér vért kíván, azt mondja a' törvény; ott vegye-el Kárácsonnal, kinek alkalmasint csordájából való, hóhér-bárd által jutalmát.

Andor, kinek keblére az ártatlanul kiöntött vér bércz-teherrel nehezült, érzé ugyan lerántatását, ködbe borult szemei látták a' fölötte villogó aczélt; de a' szavakat csak mint valami méhdöngést hallá: midőn azonban a' bíró szava megharsant, az eddig értetlenül zugó szók némi alakot kezdének fülében magukra öltetni; a' vérpad említésénél már jól értett minden szót; Kárácson nevének 's a' hóhérbárdnak említésekor pedig azt hitte, hogy a' végnapi angyal trombitája harsog fülébe; vadul meredt a' szöllóra, ajkai mozogtak, mint azéi, ki valamit mondani akar; de hang nem jött nyelvére. Így állott egy ideig, 's a' körül állók szinte borzadtak tőle: azonban midőn a' bíró intésére megragadtatott, hogy vérpadra vigyék, karai gátlólag feszültek-ki, 's hosszas erőködés után ezen szókat intézé a' bíróhoz:

„Ember, mit szóllál, Kárácson a' vérpadon? mondd, valót hallottam-e, vagy csak képzetim alkoták e' szókat agyamban? Szóllj! de úgy szóllj, hogy igenlő szavad ten fejedre sujtó villám ne legyen; hogy igenlő szavaddal örökös bánat forrását ne nyisd-meg kebledben.“

„Mi örült beszéd ez? Mit érdekel engem a' csavargónak sorsa? mért lenne igenlő szavam rám nézve is sujtó villám? halld tehát a' valót! Kárácson vérpadra hureholtatott, 's ez olly igaz, minő tagadhatlan, hogy te is nyomban követed őt!“

„Isten! te rettenetes de igaz bíró vagy!“ — kiáltá Andor ég felé terjesztett karokkal, 's a' bíró felé fordulva mondá: „Azt hiszed, rettegem a' halált? O nem, rég várom én azt; nagy ideje már, hogy e' kopott földteken bolyongok, 's azon fonalakat számlálgatom, mellyeken az emberbábok függnek; az életet eléggé éltem, 's annyira unom, hogy az, hacsak kissé tudna is pirulni, régen elhagyott volna. Azt hiszed hured alatt leroskadok? O nem; de te, természetet levetkezett ember, hirem alatt lefogsz roskadni; tudd-meg tehát, Kárácson fiad!“

„Ha ha ha! fiam? Az a' csavargó — fiam? Valóban csinos mese, jól van kigondolva; de éltedet 's mesteredet vele meg nem mented; mert tudd-meg, hogy nekem fiam nincs!“

„Kárácson még is fiad, vagy inkább az általad elcsábított Jenkei Ilkác; én pedig Baktay Andor vagyok!“

Szabó elhalaványodott; lábai reszkettek; ajkai érthetlen szókat rebegének; szemei Andorra tapadtak; keble erősen hullámozott; szívét a' rémülés összesajtolá; hajszájai szegekké meredtek; testét pedig hideg borzadály futá-el: de midőn az érzéki harezok csillapodni kezdének, 's vére rendesebb forgásba kezdett jőni, kezeit erősen, mint valamit tagadólag forgatá a' levegőben; végre, miután összeszorult keble csillapulni kezdett, 's nyelvére szó jött, nagy lélekzés

után hangosan kiáltá: „hazugság, ámitás! megrendítesemre, időt nyeresre gondolt csalfa koholmány! ha valóság volna, mért hallgattad volna el eddig előttem, 's mért közölnéd éppen e' perczben?“

„Hallgattam, mert boszút akartam rajtad állani azon fájdalomkért, melyeket csábitásod okozott; boszút akartam a' megcsalatott 's bújában elholt hölgyért állani; — 's im boszúm mást talált; hallgattam, mert fiadra érdemetlen voltál; hogy pedig most e' perczben szóllok, a' körülményeknek tulajdonítsd.“

„Nem, nem! te örült vagy, 's engem is magadhoz hasonló örültté akarsz tenni, nem hiszek szót sem, csak egy hangot sem hiszek.

Ismered e' képet? — 's egy türetet vont elő kebléből azon képpel, melyet első szakaszban Egerben láttunk, és a' biró elébe terjeszté, ki annak láttára képét kezeivel elfedé — itt pedig gyűrűd, melyet Ilkának adtál, melyet fiad eddig nyakán viselt.

Igaz, rettenetes igaz — nyögé Szabó tompa ércztelen hangon a' bizonyítványokat látva — ez az ő képe, ez az én gyűrűm! 's én természetlen atya fiamat gyilkolám-meg. — Ah! ez a' nagy ég boszúja vétkes tettemért! De még talán nem késő, talán mások az imádkozásra kért időt, mit én nem - ember tőle megtagadtam, megadák neki! El, hozzá, kegyelmet neki; ah de lábaim nem bírnak, fejem zavart. Menjetek, hozzátok őt vissza — kéré a' hallottak által kővé meredt népet, 's térdein előre csuszott — ki életbe hozza előmbbe, vegye minden vagyonomat, vegye éltemet! Menjetek, menjetek! minden percz közelebb viszi őt sirjához.

Többen indultak-meg; de alig haladtak néhány lépést, három vörösen öltözött cigány jött feléjük. Egyiknek kezében a' véres pallos eléggé elárulá, hogy a' kegyelem már későn érkezik.

Szívet sebző kiáltással rogyott-le a' szerencsétlen atya a' véres fegyvert látva 's eszméletlenül vitetett lakába.

György vére még nem hült-meg, midőn Magócsi, kileánya fogását Andor követétől megérté, 's az őrseregnek egy részével azon nap előtt, mellyen Kárácson Debreczenbe indult, Török-Szent-Miklósra ütött, az őrsereget leaprítá, 's leányát megszabadította; innen pedig egyenesen a' pór-táborba indult: de itt a' történetkről tudósítatva, haladék nélkül Debreczen felé vevén útját, ide megérkezett.

Zsófia élet nélkül rogyott-le György halálának hírére. Harmad napra magához térvén forró lázba esett, mellyből csak szorgos 's hosszas ápolás után gyógyult-fel. Magócsi keble pedig, minthogy e' szerencsétlenség okának magát hitte, örökös bú tanyája lett, 's a' tavaszi fecske már sirjában találta.

Egyszerű vörös kereszt 's zöld sirhant jegyzé a' debreczeni temető árkában György nyughelyét; mellyhez, midőn a' kivégeztetés

után más nap hajnalban a' szerencsétlen atya Andorral kívánszorgott volna, egy a' sirra borult ifjút találtak lélektelenül, elszórt hajakkal 's a' keresztet ölelve. Andor Lórára ismert az ifjában, 's György mellé temetteté.

Eszkendő mulva a' kassai apáca-zárdában egy njoncné avatták-be. A' beavatott Zsófia volt.

KISS IVÁN.

KÜLÖNFÉLE.

Feledékenység forrásai.

„O, bár szabad lenne — sohajta Nelem — a' feledékenység folyamát megizelítnem, 's azzal a' kínzó emlékezésektől, melyek éltem minden pillanatát megmérgezik, legott mentté lennem!”

„Kiványod teljesülhet — felelt a' sohaját hallott ősz Sóra — Három napi járó földre esik innen egy pálma-liget, melyben egy Bramin lakik, ki már számos év óta barátom. Menj hozzá, ő téged a' feledékenység kútfejéhez elvezérlend.

Késedelem nélkül útnak indult Nelem, 's a' harmadik nap 'estvéjén eljutott a' jelelt ligethez. Barátságosan fogadta őt az öreg, midőn Sóra nevét hallá említettetni, 's ígéré, hogy másnap kívánságát betölti. Szelid csenddel hallgatá Nelem visszontagságainak elbeszélését, kinek szíve előtte legott fiúi bizalommal nyilatkozott; ön életének ő is lefesté egy részét; a' bágyadt ifjatezzel mohból 's pálmalevélből készített nyughelyre vitte, hogy a' csendes pihenés adjon neki erőt a' más nap reggeli útra.

Midőn a' nap első sugarai áttörtek a' szent liget pálma-boltozatán, 's a' Bramin mosódását elvégezé, ifjú vendégével megindult. Alkonyatkor egy hegyvidékhez értek, 's nem sokára erdőkoszorúzta völgybe, hol bokor árnyazta sziklaköböl három forrás buzgott-fel.

„Czél nál vagyunk — szólt az ősz Bramin, kebléből aranycsészét vonván ki. — Itt vannak a' feledékenység forrásai. De ezeknek csak egyikéből engedtetik innod. Válassz! Ha ezen első forrás hullámaid ajkaiddal megilleted, eltűnik emlékedből azon szerencsétlenségek képe, melyek valaha éltedet keseríték, el ifjúságod nyomorúságaié, el szerencsétlen szerelmedé, 's elvesztett hű barátaidé.”

E' szóknál a' csészét Nelemnek nyujtá! De ez vonakodott tőle 's kérdé: „mond-meg előbb, hogy ha e' forrás vizéből iszom, szenvedéseim emlékezetével eltűnendnek-e azon vidám pillanataiméi is, melyek amazokkal kapcsolatban voltak, 's azon édes fájdalmakéi is, melyek előttem olly végtelenül drágák 's kedvesek?”

„Azok is! — “

„Ugy menjünk a' második forráshoz — monda Nelem — mert a' kiállott szenvedések, feledésbe süllyedéseért hogy engedném oda ama nyereséget, melyet nekem szereztek 's mely néha azokat — megvalloim neked — meghaladni tetszett.”

„Jó — mond a' Bramin — úgy merits a' második forrás tiszta habjából, mely mindent, mit éltedben bünsúlynak tartasz, kioltand emlékezetedből.”

Hirtelen ragadá Nelem a' csészét, 's csordultig merité azt. De midőn ajkaihoz vala vivendő, keze elakadott. „Nem tegnap beszéléd-e el — kérdé

hirtelen az ifjú — miképpen vétkeid élénk emlékezete vezérelt az erény 's bölcsesség útjára, 's miképpen ama kinok tövisei közül hajtának-ki a' nyugalom virágai számodra?

„Ugy van!“ — felelé a' Bramin, 's Nelem a' fővényre önté csészéjét.

Vidor öröm sugárzék-ki az ősznek szemeiből. A' harmadik forráshozlépett most, 's megmeríté a' kelyhet.

„Tudasd velem ennek is erejét!“ — monda Nelem, midőn a' Bramin kezébe nyújtá kelyhét.

„Ez elmossa — mond amaz ünnepélyes megindulással — az ellenségeid sértegetéseire emlékezést, 's a' nyomorúságokét, melyeket neked gyűlölségek okozott!“

Térdre borult Nelem az ősz előtt, elfogadá kezeiből az engesztelés poharát; szelid nyugalom szállt a' tiszta nedvvel keblébe, melyből az ellenségeskedések emlékét kioltá. Mert ellenséges gyűlölség emlékezetei gátlák őt az erény felé bátran küzdeni a' sors csapásaival, 's kibékülni az elkövetett vétkeknek emlékével.

Afrikai barátság jele. A' barátságot ütés által kijelenteni a' nubiai négereknél oly közönséges, hogy velök, ha portékával Egyiptusba jönnek, szép szóval boldogulni nem lehet, de annál inkább elefant bőréből készített korbáccsal. Némely néger ütésekkel üdvözli jegyesét is. — Bajosan hiszem, hogy szépeink illy deli mátkának vissza ne küldenék a' jegygyűrűt.

Égő avar Afrikában. A' sok veszélyhez, mely az Afrikában utazót környezi, még egy eddigelé nem említett is járul. Az utak — mond bizonyos utazó — avarral fedett téreken vezetnek keresztül, melyek őt hat lábnyi magason füvekkel fedvék, 's oly szárazok, hogy legcsekélyebb szikra lángba borítja őket, 's így pillanat alatt több mértföldnyi tér lángtengerre válik. Egyik hátra maradt lovunk lehevert, 's mielőtt észre vennők, a' láng már málhájába kapott, mely lőporból állott. Következő perczben darabokra szaggatva hullott-szét az állatt.

Vigasztalás. — Egy igen derék fiját elvesztett anyát legmélyebb fájdalomában így vigasztalá egyik rokona: „ne búsuljon édes néném! — szegény Zsigó barátomnak oly pompás koporsót csináltatok, hogy párja nem lesz a' városban.

Gondos szolgál. — Bizonyos inas parancsot vevén urától, hogy ezt 5 órakor reggel felköltse. Az hogy pontos szolgálatát annál inkább bizonyítsa, már hajnali 3 órakor felébreszté gazdáját mondván: „most éppen három az óra; még két órát alhatik nagyságod!“

HÁBOR N. Enyedről.

Fátyolos dáma. (Igaz történet.) — Saragossában nem régen más egyébről nem beszéltek, mint egy a' spanyol tábornok kíséretéből levő orvosnak vigyázatlansága felől. Ezen orvos azt beszélé több tisztnek jelenlétében, hogy ő egy időtlen szülés következményében beteg fiatal nőt orvosolt, ki hogy ismeretlen maradjon, magát az orvosnak minden látogatásánál gondosan fátyolába burkolá; egyébiránt mivel az orvos idegen volt, 's a' nő megtudá, hogy nem sokára elutazik, őt minden saragossai orvosnak elejébe tévé. — Az orvos gyanítá, hogy a' nő valamelyik tisztnek hitese, minthogy karperczén egyenruhás férfi arczképét viselte. A' kép ruhájának leírását is elmondá az orvos. — A' fátyolos dámának férje azonban az orvosnak elbeszélését hallgató tisztnek között 's már 18 hónapig hadi fogoly volt. Miután felcserél-

tetett, ismét ezredéhez adatott; egyenruhája megváltozván többé nem viselét, melyben a' képen festve vala. A' féltékeny tiszt tetteté magát, mintha az említett kalandból tréfát üzne, igyekezék az orvost gyanakodásban meg-erősíteni, 's bekétlenül ment haza. Az első jelek és nyugtalanság, melyeket nejeén észrevett, ennek hűtelenségét elárulák. A' férj szemrehányásainak első tüzeben észrevé a' karpereczet, 's heves indulatra gerjedvén kardjával neje karját levágta, és ezzel a' társasághoz visszamenvén kérdé az orvost, isméri-e a' kart 's rajta levő karpereczet. — De a' feleletet be sem várván annak fejét egy pisztol-lövéssel össze zuzta.

KLESTINSZKY LÁSZLÓ.

Az agg-szűz 's fiatal nő. Nem régen német országban egy különös eset, mely dramai költőt munkálatra serkentheti vala, adá magát elő, melynek közlése tán nem leendő érdektelen. — X. városban Natalia kisasszony magát a' szépek közé sorozá, mert gazdag 's nagy házból származván, még e' mellett csinos ábrázattal is birt. — Az elme és szív nála számba sem jövének — de hogy a' város is őt a' szépek közé számítá, kitétszik onnan, hogy Nataliának szinte minden nap új kérője volt — kiket ő elég bölcsen, mint hívó, kosarakkal utasíta-el. Anyjának még e' mellett különös elvei is voltak, melyeket nagyravágyó természete alakíta mély bölcsességű agyában. Ő t. i. még más több divatozó anyákkal a' leány érdemét a' kérők száma szerint emelé, — 's a' mindenben tulzó, mértékletlen Natalia, e' mennyei elv gondolatától elragadtatva, olly bátran osztogatá kosarait, hogy végre a' tűrni tudó szerencse is megunva, vagy inkább boszorkodva ajándékainak megvetésén — Nataliát a' kosár osztogatói fáradságtól megkimélé. — Így tehát Natalia is elére azon fény-polczot, mely után minden ismét a' semmiségbe sodródik. Kevés év mulva 28 éves lön, — 's most már mind anya mind leány egymásnak szemrehányásokat tettek, melyeknek olvasásával nem akarom szép olvasónéimat fárasztani. — Ezen idő tájban jött látogatóképp Natalia nagybátyja, a' vig, mindenektől kedvelt M., e' búsongó család körébe. Az öreg bátya hamar megsejté a' leány baját — 's rajta segíteni teljes szándéka lön. — Nehány hét mulva Natalia nagy bátyjával egy távol fekvő fürdőbe utazék. Utközben elmondá az öreg ur kikoholt tervét, Nataliát t. i. mi t fiatal özvegyet 's hugát a' fürdő helyen bemutatni. — Natalia eleintén vonakodott; de meggyőzetvén bátyjától helyes okok által — reá állott. A' fürdői férfi-világ el vala bájolvá a' szép özvegy által; mindenhol csak az ő szépségéről beszéltek, 's Natalia hajdani boldog idejébe varázsoltatott vissza. Kevés idő mulva egy nagy házból származott ifjú kéré-meg kezét. — Ő már jelenleg jobban gondolkodva — amaszt „igen“ szóval boldogítá. — Midőn az ifjú előtt a' titok felfedezték, kétszeresen örvende szerencséjén. 'S így Natalia, mind a' mellett, hogy rágalmozói agg-szűz névvel illeték, fiatal szép nő lön, ki azon részben boldogabb, hogy később éré a' házasiélet első boldog éveit.

NAGY ELEK.

Társasbeszédi anyag.

Első dosis.

1)

Éjszak-Amerikának egyik legvadonabb tartományában két nagy sas tartózkodék, 's a' szegény lakosoknak tetemes károkat okozva, ollyannyira, hogy már nem őrizheték eléggé baromfi, 's egyéb kisebb marhájukat. Föltevék tehát magukban ki irtását e' ragadozó szárnyasoknak. — Nehányan a' sasfiakat aka-

rák mindenek előtt kiöldösni, 's e' végből szorgalmasan nyomozák fészükét, melyet nem sokára meg is lelének, és pedig mintegy 100 lábnyira egy iszonyú meredeknek tetejétől, a' tenger fölött 300 és több lábnyi magasságon. Hozzá férni másképp nem lehet, mint kötelen lebecsátkozva; — egyik közülök reá adá magát e' merényletre, 's csakugyan le-is bocsátkozék. — Ámde oda lenn, mitől előre lehet tartani, az anyasától megtámadtaték, úgy hogy kéntelen vala magát hosszú késével védelmezni. Szerencsétlenségére azonban vagdalkozása között a' kötelet is találá 's ennek már csak egy zsinoge tartá hősünket. — Most segítségért kiáltozott társaihoz, mig minden pillanatban kelle tartania, hegy a' feneketlen mélységbe zuhan alá. — Végre nagy vigyázattal szerencsésen még is fölhuzaték. — De mint bántak társai, midőn mintegy fertályóra alatt koromfekete haját a' nagy rémülettől egészen őszbe láták átváltozottan! (*Vége következik.*)

EMLEKMONDÁS.

Szerelem.

A' szerelem kis méhecske,
Szárnyain édes mézezske,
De fájdalmat szerez lángja,
Mint a' méhecske fulánkja.

CZUCZOR.

Fájdalom. — A' közvetetlen fájdalom lesújt bennünket, 's a' mi kissé távolabb esik, ha ezerszerre nagyobb fontosságú is, nem szorítja úgy össze kedélyünket.

B. JÓSIKA MIKLÓS.

Az emberi lélek csudálatos lény; most a' legerősb rengést is nyom nélkül keresztül szenved, majd a' leggyengébb rezgés is benne marad, hogy jövődében megrázó erővel törjön-ki.

KÖLCSEY FERENCZ.

A' becsület-érzés az emberrel születik, 's ha néha elnyomatik is, újra feléled. Olyan erős az, hogy egészen elayomni — olly édes, hogy az avval éléstől elszakadni lehetlen.

TOMPA JÁNOS után HÁBOR N. Enyedről.

Gnomák. Vannak pillanatok, melyek rögtön öreggá teszik az embert, 's fiatal homlokra mély redőket vésnek.

Az érzelemnek ereje éppen olly némává 's nehezzé teszi a' nyelvet, mint annak hiánya.

KOVÁCS MARIA.

Hasonszó-rejtvény.

Az egész végtagoeszkámon
Szokott mindig kikelni,
Sokszor láthatod azt alatt
Vagy magasan diszelgni.
Illy hasonló nevezettel
Birt egyik jeles költő
Honunkban, kit már közülünk
Elzárt a' bús temető.

S. Karolina.

Előbbi rejtvény: Bakács.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson alul a' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.